

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej

Tečaj LII.

V Ljubljani, 13. oktobra 1899

List 4I.

Tarbula.

Pripovedna pesem. Speval Janez Bilc.

(Dalje.)

VI.

Kristusu nevesta.

Na gradovih stolpih blestijo zastave,
Vladarjev mogočnih so znamenja slave,
V tem gradu ponosnem car silni stoluje,
Car silni, ki Perzije ljudstvom vkaže.

A vse je zdaj tiho v vladarjevi hiši,
Vojaškega hrupa se tukaj ne sliši,
Glas godbe prijetni zdaj tu ne odmeva,
Tu nihče ne raja, nobeden ne peva.

Noč hladna je vtrujeno zemljo pokrila,
In zvezde migljajo, in lunica mila
Med njimi ko čolnič po jezeru plava, —
V palači pa perziška carinja spava.

Bolnice se sladko je vsmililo spanje,
Zazibalo carinjo v lepe je sanje;
In sanje zvedrile obraz so ji blede —
Kaj carinja sanjala. pesem povedi.

Cesarinje sanja pa bila je taka:
Na svilni blazini počiva Kandaka,
Življenje ji gine, ji ure bežijo;
Sprog in otroci se bridko solzijo.

Oči so ji kalne in lice je blede,
Teško izgovarja slovesa besedo;
Bolnici je ura poslednja odbila,
Življenja ji doba je kratka minila.

Pa vrata odpro se, glej, čudo neznano,
Devica prekrasna pristopi v dvorano;
Car z dvorniki čudi se zali devici,
A ona približa se jasni bolnici.

Z roko se dotakne ji mrzlega čela,
In križ ji na čelo zariše vesela,
S kazalcem prot nebu kazaje izgine,
Bolezen v trenutku pa carinji mine.

Kandaka ozdravljena se prebudila,
Prikazen, ki v sanji se nje dotaknila,
Devico je Tarbulo dobro poznala,
Za zdravje zahvalo le nji je dajala.

In zatega solnčica žarek je rani
Zasijal v cesarjevi krasni dvorani;
Kandaka je mladega dneva vesela,
Saj milost je zdravja nenadno prejela

Iskreno se novega zdravja raduje,
Darove neznanemu Bogu daruje.
Deželi in caru je znana novica,
Da čudo storila kristjanska devica.

Pa Sapor soprogi povedati noče,
Da Tarbula v ječi, v železju še stoče;
A vzeti ukazal devici je spono,
Če glava se njena bogovom uklone.

(Dalje prihodnjič.)

Blažena Hosana Kotorska.

Svetnica, ki je proslavila junaško
Črno goro, bela lilija nedolžnosti in čistosti,
ki je vzniknila v onih kraških, skalovitih krajih,
cvela in razprostirala svoj vonj, je bila bl. Ho-
sana. Sveta katoliška Cerkev je sicer še ni pro-
glasila blažene, dasi že službeno preiskujejo njeno
sveto življenje in čudeže, vendar jo že javno časte
v onih krajih in jo imenujejo blaženo ne samo
katoličani, ampak tudi pravoslavni.

Bl. Hosana se je rodila l. 1493. v mali va-
Črne gore, v Kumanimodu. Ta vas je spada

pod kotorsko škofijo. Pri sv. krstu so ji dali ime Katarina. Že na malem otroku se je videlo, da jo krase izredne kreposti in darovi milosti božje. Njeni stariši so bili siromašni, zato je morala pasti čredo. Na paši pa je premišljevala vedno o Bogu in o sv. veri. Želela je, da jo kdo natančno pouči, kako je treba živeti po naukih sv. evangelija. Zato je izprosila svoje stariše, da je zapustila domači kraj in šla v Kotor, kjer je stopila v službo pri neki pobožni gospej. Zapisala se je v tretji red sv. Dominika in si izbrala ime Hosana. Celih 21 let je živela v samotni sobici. Skozi okno so ji dajali hrano kot miloščinjo, a večji del dneva in noči je premolila.

Bog jo je obilno obdaril za to njeno vernost in pobožnost. Dasi ni znala brati, vendar je vedela toliko o božjih stvareh in resnicah sv. vere, da so se ji čudili učeni bogoslovci. S svojimi molitvami je večkrat rešila mesto Kotor turškega obsedanja in drugih nezgodeb kakor n. pr. kuge.

Svoje življenje je preživela deviško in v globokem razmišljanju, skazovala dela usmiljenja: poučevala je tudi več devojek, ki so se ji ponudile za učenke v duhovnem življenju. Umrla je 26. travna leta 1565. Meščani so jo vedno častili kot svetnico; njeno telo, oblečeno v redovniško obleko dominikansko, hranijo sedaj v mramornati urni pod oltarjem sv. Pavla, a njen praznik se obhaja 25. prosinca vsako leto in ob tej slavnosti pohaja mnogo naroda, katoličanov in pravoslavnih, ponajveč Bokezov in Črnogorcev v Kotor.

Po „Ružičnjaku“ priobčil A. M.

Moja duša Te želi slaviti.

Moja duša Te želi slaviti,
Stvarnik mili, Izveličar moj!
Bitje Ti dobrotno, neizrečno,
V Tebi le edino vse je srečno.
Srce najde v Tebi le pokoj —
Bog mogočni, Bog moj vekoviti!

Praha sin, oko povzdigam k Tebi,
Vsaj iz Tebe je moj duh izšel,
Ti izvir neskončnih si blagosti,
Prizanesel moji si slabosti,
Milostno si smrti me otel.
Ti pomoč si moja v potrebi. —

Da bi mogel, da bi smel združiti
Z milijoni rajskih se duhov,
Množico presrečno, brezštevilno,
Kjer „Hosano“ poje Ti slavno —
Tamkaj z njo, vseh rešena okov,
Moja duša te želi slaviti. —

Radoslav Silvester.

Univerze ali visoke šole.

Visoke šole so stare že blizo 800 let. Posebno sloveče so bile one v Bologni na Laškem, v Salamanki na Španskem in Sorbona na Francoskem v Parizu. Visoka šola o Pragi je imela pred 500 leti do 20.000 dijakov akademikov. Na dunajski univerzi je bilo l. 1899 4425 akademikov. Na gregorijanski (papeževi) univerzi v Rimu, kjer se predava bogoslovje, modroslovje in kanonično pravo, je krog 1000 slušateljev, (bogoslovcev in duhovnikov) iz različnih narodov. — Na vseučiliščih se visokošolci izučijo v raznih vedah. Vseučilišče se deli v štiri oddelke, namreč bogoslovsko, modroslovsko, medicinsko in juridično fakulteto. Na prvi se šolajo bogoslovci, bodoči duhovniki, na drugi modroslovci, bodoči profesorji, na tretji medicinci, bodoči zdravniki, na četrti pa pravniki, bodoči uradniki. Za naš namen in za naše razmere so posebno važna tri vseučilišča, namreč najbližje: zagrebško, kjer se predavajo vsi predmeti v hrvatskem jeziku, potem graško, ki ima do 1600 slušateljev in dunajsko. Kranjske dijake posebno vabi dunajsko vseučilišče. Ondi je bilo l. 1899 136 kranjskih vseučiliščnikov in sicer 1 bogoslovec, 98 pravnikov, 14 medicincev in 23 modroslovcev. V Gradcu je le malo Kranjcev na univerzi. Pa zakaj gredo Kranjci tako radi na Dunaj? Zato ker so ondih ustanove za kranjske dijake. Kdo je bil ta Knafelj? Knafelj je bil duhovnik, župnik v Russbachu na Nižjeavstrijskem; doma pa je bil iz Brezniške župe na Gorenskem. Knafelj je več let pastiroval okrog Dunaja v drugi polovici 17. stoletja in je v svoji oporoki¹⁾ volil 100 cesarskih cekinov za ustanovo kranjskim dijakom, ki pohajajo dunajsko univerzo. To je bilo goričičino zrno, iz katerega je vzrastlo veliko drevo, velika glavnica. Ta ustanova ima svojega oskrbnika. Pred par desetletji jo je oskrboval advokat dr. Zupančič, doma iz Kranja „na opaldi“. Za njim tudi rojen Kranjec, dr. Pogačnik. Iz glavnice je Zupančič pozidal velike hiše na Dunaju, tako zvane „obrestne hiše“, ki veliko najemščino donajajo. Obresti so tako narastle, da je zdaj 40 ustanov po 300 gld. na leto. Za to ustanovo nas zavidajo drugi narodi, kajti nobena druga kronovina in noben drug narod nima tako bogate dijaške ustanove. Se ve te ustanove dobivajo le pridni kranjski dijaki in je vživajo le toliko časa, dokler s povoljnim uspehom nadaljujejo študije. Kajti ako

¹⁾ V oporoki je naročeno dijakom, naj zanj molijo. Več se bere v programu Kranjske gimnazije l. 1874. v prof. Tomo Zupanovem spisu: „Črtice iz življenja dveh kranjskih rojakov.“

dijak odstopi pred državnim izpitom ali ga napravi z neuspehom, izgubi ustanovo. Visokošolcem, ki imajo to stipendijo, se zlasti priporoča vstrajno učenje in versko življenje ter značajno možato vedenje.

Glede tvarine uka na univerzah opomnimo le to, da se tvarina zelo širi. Učenjak Leibniz je bil veleum, ki je bil kos vsem vedam tedanjega veka (konec 17. in začetek 18. veka). A sedaj je to vse drugače. Vede so se zelo namnožile in razširile vsled novih iznajdeb in vsestranskega razmotrivanja in proučevanja ter so postale tako obsežne, da jim noben učenjak ni več kos.²⁾ Vrh tega se zahteva dandanes veliko več vednosti od kandidatov raznih strok, kakor kedaj. In zlasti so izpiti toliko strožji, kolikor več kandidatov se oglasi in kolikor učenejši so profesorji. In ker je največji pritisek juristov (2466), pa tudi veliko zelo učenih profesorjev, zato tam tudi izpiti delajo slovenskim dijakom mnogo preglavice. Bogoslovci, modroslovci in medicinci morajo redno obiskavati predavanja, da zamorejo dovršiti izpite. Juristom pa časih ni ta navada. Nekateri se le vpišejo, na to gredo na dom in doma študirajo. Ni jim pa potem lahko napraviti izpitov. Kajti v knjigah je tvarina kakor „in nuce“ zasnovana, stavki so kratki, lapidarni. In če dijak ne posluša predavanja profesorja, ki stvar razlaga in z izgledi pojasnuje, potem prebije težko izpit; da si se je zelo doma učil. Ako pa visokošolec napravi vse izpite z odliko to je „sub auspiciis imperatoris“, dobi cesarjev dar: prstan z briljanti ali pa 1000 gld. na roke. Med Slovenci jih je tudi že nekaj napravilo take izpite z odliko. Kolika čast in veselje je to za odlikovanca in za njegove sorodnike!

Koliko skrb, žalost, srčni bol in sramoto pa napravlja starišem vseučilišnik, ki ne izdela študij in izpitov. Tudi so silno žalostni stariši takih dijakov, ki leta in leta, do 10 in še več let bivajo na visoki šoli, pa ni vspeha — in izpita za pričakati. Žal, da taki dijaki, ki jih ondi zovejo „mahovite“ ali „sive glave“ — niso redka prikazen. Pred nekoliko leti je živel na Českem jako imovit mož, ki je imel sina jurista. Sin je študiral pravo, in napravil tudi prvi državni izpit. A drugega državnega izpita ni mogel narediti, dasi je študiral leta in leta. Oče, ki je potrosil 15.000 gld. za visokošolske študije svojega edinega sina, je žalosti umrl.

Drugo, kar priporočamo akademikom, je krščansko življenje po veri ter značajno, možato obnašanje. — Sv. vera je

²⁾ Po mnenju učenjakov imajo le samo naravoslovci s skrivnostmi in problemi v naravi dosti posla do sodnega dne.

vsakemu človeku, tudi učenjakom ter razumnikom k izveličanju potrebna. „Kajti brez vere ni mogoče biti Bogu všeč.“ In sveti Avguštín pravi: „Scientia sine charitate insuflat, charitas sine scientia aberrat.“ To je „veda brez ljubezni (in vere) napihuje, ljubezen brez vede pa zaide.“ Kakor iz napuha često izvira nevera in razne zmote; tako spačenost srca rodi nevero.³⁾ Obilna učenost često rodi napuh ter naredi človeka častilakomnega, ki druge prezira, je ponižuje in smeši. A to le, kadar učenjak nima srca. Na visokih šolah vlada velika prostost, vsled tega pride akademični ponos, od katerega seveda nihče ni sit niti učen. In prav velika prostost, katero akademik uživa, je zanj dostikrat občutna nevarnost za нравno življenje. In ako dijak izgubi vero, ne bo lahko zoperstavil se mnogim izkušnjavam in prilikam, ki se mu nudijo, ki ga vabijo v razkošno življenje. Vsled te prostosti pretijo akademiku razne nevarnosti za njegovo dušo — bodisi da je reven, še več pa, ako je bogatih starišev. Kaj vse se lahko pripeti, vidi se iz sledeče žalostne dogodbe. Meseca novembra 1898 sta se sprla na ulici v Pragi dva akademika, in sicer Nemeč Biberle, sin bogatih starišev, in Čeh Linhart, nadučiteljev sin. Ob poldrugi uri zjutraj sta se domu gredoč srečala, začela zbadati z besedami, potem pretepati. Čeh je Nemca vrgel ob tla, Nemeč je pa na Čeha z revolverjem strelil tako, da je ta ranjen za nekoliko ur umrl. Nemeč je bil sicer pri sodnji oproščen, a oče njegov se je silno žalostil nad činom svojega edinega sina. Rodno hišo je prodal. Česki listi so se potegnili za svojega rojaka; a so zadevo pretiravali. Pravo pa je zadel česki profesor na univerzi, ki je pri predavanju med drugim o tem boju izustil tele tehtne in pomenljive besede: „Kdor se v tako pozni uri po noči pijan vrača domov, sme na vse pripravljen biti.“ — Življenje na Dunaju je drago; potrebe velike.⁴⁾ Stanovanje in zraven še 30 gld. na mesec le za silo zado- stuje. A res je pa tudi, da nekateremu dijaku, ki ustanovo 100 gld. ali še več na enkrat potegne, skoraj glavo zmeša. Poprej je bil namreč navajen jako skromnega življenja, ter ni imel 100 gld. skupaj v imetju. In ker nekateri akademiki z ustanovo niso dobro gospodarili, mislilo se je že na mer dajni strani, akademikom ustanove izplačevati v mesečnih obrokih. Znano je tudi, da izmed naših dijakov na univerzo vstopivših le

³⁾ Hudobne misli ločijo od Boga; modrost ne gre v hudo- voljno dušo, tudi ne prebiva v telesu, ki je udano grehom. (Modr. 1. 4.)

⁴⁾ Že od nekdanj so naši ljudje rekli: „Kdor hoče iti na Dunaj, naj pusti trebuh zunaj.“

kakih 50%, torej le polovico dovrši svoje akademične študije. Od kod to prihaja? Od tod večidel, ker jim nedostaje potrebnih gmotnih pomočkov.⁵⁾ Drugi vzrok so nezadostni vspehi akademikov pri izpiti. Temu nedostatku se ne da drugače v okom priti, kakor da se poprimejo z vso eneržijo svojih strokovnih ved, ter nadaljujejo in izvršujejo svoje študije z železno vstrajnostjo in stanovitnostjo. Prigodi se pa tudi čisto, da nekateri, zgubivši se v velikomestnem življenju, bankerot učini ob veri in morali, ter tudi ob resnih akademičnih študijah. In žal, prigodi se, da marsikateri takih dijakov, vrnivši se domu, v veliko žalost svojih starišev nima vere, katero so mu njegova mati tako skrbno čuvali in gojili in naročali pri odhodu, naj jo ohrani. Do vrhunca pa vskipi žalost materina, ako vidi in čuje, da njen sin o veri zaničljivo govori ter s tem druge bega in pohujšuje. Mi svetujemo dijaku, da pristopijo akademičnemu društvu „Danica“, ki goji katoliško zavest in prepričanje. Res, da ni potrebno, naj je dijak ud društvom, a potrebno je, da ohrani vero, katoliško prepričanje ter krščansko življenje. V tem oziru je bil jako važen shod katoliških akademikov in drugih društvenikov (200) v Pergine na južnem Tirolskem dne 10. avgusta t. l. Monsignore Inama je akademike navduševal tako-le: „Tudi nadalje očitno spoznavajte sv. vero in pri svojem delovanju glejte s svojimi očmi proti Rimu.“ Dijak naj bo ponosit na svoj stan — med otroke se ne bo mešal! a ponižen bodi v srcu. Ogiba naj se onih prevzetnih tovarišev, ki se v svojem oholem napuhu povzdigujejo nad drugimi ljudmi, ki se vedno ponašajo s svojo učenostjo ter drugim oponašajo, da niso akademično izobraženi. Akademik bodi tudi vrl kristijan, ki se ne sramuje sv. vere, ki Boga časti v svojih molitvah, prejema sv. zakramente ter ob nedeljah in praznikih sliši sv. mašo. Vrli krščanski akademik tudi rad posluša Božjo besedo. Na Dunaju oznanjujejo izvrstni cerkveni govorniki božjo besedo akademikom. Božja beseda jim bodi orožje ter ščit, s katerim ohranijo in branijo svojo vero zoper razne zmote in napade na — žal! — učiteljskih stolicah, v knjigah in v družbi.⁶⁾

Dijaki-akademiki vstrajni v uku, ako so se držali sv. vere in božjih zapoved, bodo delali veselje svojem starišem, postali bodo, ko stopijo

⁵⁾ V pomoč dijaku je na Dunaju »Podporno društvo za slov. visokošolce«, v Gradcu pa »Društvo Triglav«. Obema društvoma naj bi imoviti Slovenci prispevkov pošiljali.

⁶⁾ Mnogo naših se je že izšolalo v visokih šolah. Kot dijaki so bili dobri, vrli katoličani, značajni, vstrajni pri učenju; zdaj pa zavzemajo v raznih stanovih jako odlična mesta: Vivant sequentes!

v javno življenje, ponos in dika domovini, podpora državi in sv. cerkvi ter koristni člani človeške družbe. V to pomozi dobri Bog s svojo milostjo!

* * *

Ne moremo si kaj, da bi ne priobčili važnih besedi iz „Slovenca“ št. 19. z dne 21. sept. t. l. slovenskim akademikom: „Ni veličastnejšega in lepšega stvora na svetu, nego je mlad mož, ki se navdušen za svoje vzore poda v boj, ki tem vzorom ostane zvest in kot zrel mož more reči: „Nisem se zastonj boril; nisem se trudil zastonj. Zgodovina mojega naroda bo pričala, da sem svojo nalogo izpolnil, da sem ljudstvu koristil.“ Naše dijaštvo mora imeti plemenite vzore. Oni nizkotni vzori, s katerimi frazasti humanizem polni domišljijo, nimajo moči v sebi, da bi dijake povzdignili do one herojične višine, na kateri se vstvarjajo velika požrtovalna dela. Kdor hoče krepko, trdo delati, mora imeti krepke nazore in te daje krščanstvo. Kako vzvišene so v svetovni zgodovini osebe onih mož, ki so v zgodnji mladosti v svoje krepkostno plamteče srce vsprejeli visoke vzore, katerim so posvetili celo življenje! Taki možje so iz vere zajemali tolažbo v bridkostih, previdnost v sreči in pogum v težavah. Kako lepo je, če dijak razun svojih strokovnih študij proučuje tudi socijalno stanje svojega naroda in če pravi: „Bedo vidim; revščino svojega ljudstva, a hočem tudi delati z bednim ljudstvom, hočem mu biti voditelj in učitelj. Za osvobojenje in na pomoč temu ljudstvu hočem delati in trpeti. In za ta vzvišeni poklic se hočem v vseh učnih letih pridno pripravljati in učiti.“ Ali si morete misliti kaj lepšega, nego dijaka, ki je vnet za vzvišene uzore, in tudi za najvišje socijalne ideje, katere vse stavi krščanstvo pred oči v svetlih, neminljivih vzgledih? Naš sovražnik je nevednost. Vsak vseučiliščenik naj bi popolnoma proučil vsaj jedno izmed imenovanih apologij, bodisi Hettinger, Weiss, Schwarz, ali katero drugo. Iz teh del bi se navadil misliti krščansko, česar se gimnazijci in realci na svojih šolah sešaj nikakor ne uče. Če se hoče globokeje vtopiti v krščansko znanost, naj bi vzel v roke kak školastičen zistem filozofije in sicer najprej kaj kratkega, morda Zigliara ali Stöckelna, in naj bi tudi obiskoval na univerzi „cursus logicus.“ Ko bo spoznal, kako jasno in precizno je vse v katoliškem modroslovju, odprlo se mu bode novo obzorje, vstalo mu bode trdno in nemajno prepričanje, ki ga bo varno peljalo skozi razna pota življenja. Drugi sovražnik je pesimizem: to je misliti, da nič ne pomaga, da

ni upati niti doseči boljših odnašajev zase in za družbo. Stradati v velikem mestu, tresti se za košček kruha, ali pa kterikrat imeti obilico denarja po prejeti ustanovi, in seveda pri tem živeti v raznih zapeljivih izkušnjavah, drugokrat pa živeti brez beliča — to marsikoga umori. Poglejte zaspane dijake po prečutih nočeh zjutraj v kavarni. Poglejte pri menzuri razsekano glavo novodobnega dijaka. V takih bolnih dušah se kaj rad naseli pesimizem. O socialnem vprašanju take glave ne vedo mnogo, nimajo poguma, da bi se lotile učenja — le samo v zamolkli otrpnosti gledajo v življenje. To so pesimisti, ki pravijo: Saj ne morem nič pomagati. Mladenič brez uzorov je truplo brez duše, ki se giblje le mehanično po zunanjih sunkih. Ne, taki naj ne bodo naši dijaki!

Nikar ne recite: Svet je tako slab, da se ne da popraviti. Če si padel, dvigni se in stoj v prihodnje! To velja tudi za narode. Naši dijaki naj verujejo in upajo v veliko bodočnost. Naši dijaki naj si že zgodaj izbero svoj prostor v javnem življenju, za katerega naj se vneto pripravljajo s temeljitim učenjem in izobraženostjo. Malo naj politikujejo, a toliko več naj študirajo; naj malo govore, pa veliko delajo. Zato kličemo: le veliko idealizma v naše dijaštvo! Lepšega ideala si pa dijak ne more izbrati, nego če zakliče: „Jaz hočem služiti krščanskemu ljudstvu.“

Župnik A. K.

Tri dni iz mojega življenja.

Potopiani spominji iz naše gorenske in dolenske domovine.

Motto:

„Beseda sladka domovina,
Ne prideš več mi iz spominja!“

Andr. Praprotnik.

Od zadnjič omenjenega slavloloka naprej so stale ob levi strani ceste kot v častnem špalirju tržanske gospice v narodski opravi, deleč memgredečim gostom sveže, divno dišeče šopke. Pri vhodu v trg je stal drugi v resnici originalen slavlolok. „Slovenec“ št 182. iz l. 1898 je o njem tako le pisal: „Omeniti moram tudi originalnega slavloloka pri vhodu v trg, o katerem so vedno veseli Ribničanje hoteli dokazati, da smo v deželi „sühe robe, rajt in raščet, loncevi in brent.“ Lesni trgovec g. Matej Pakiž je namreč iz samih obodov, sit, rešet, žlic, putrihov in drugih domačih lesnih proizvodov sestavil visok slavlolok, ki bi vzbujal pozornost v vsaki razstavi. Vse je hvalilo to originalno misel.“ —

Ta slavlolok je nosil na sprednji strani:

»Z družbo sv. Cirila in Metoda Bog!«

na zadnji pa:

»Za roda rast, in doma čast!«

Od tega slavloloka naprej se nam je kmalu zvil pot k levi, in zdajci smo bili na glavnem trgu. Zopet novo iznenadenje! Ves trg je bil ozališan s plapoljajočimi zastavami, praznično oblečenega občinstva je bilo trume, vse se je bližalo cerkvi, kjer se je vršila oznanjena slovesna sv. maša ob 10. uri. Ribniška dvastolpna cerkev je velika, imponantna stavba, pozidana v bizantinskem slogu. Ima tri ladije; nad stranskima so po vsej dolgoti gori do razkrižja vravnani stranski kori, tako da zamore sprejeti cerkev v se ob času potrebe ljudstva, če bi ga bilo še toliko. Razkrižje, ki velja za stranski kapeli in prostorno, na zadnjem koncu zaokroženo presvetišče je ozališano z bujnimi slikarijami, izvedenimi na presni zid (fresco). Res! krasota cerkve, njene notranje oprave, osobito še velikansko doneče orglje, in veliki dobro vbrani zvonovi: vse to je obiskovalcu nepovedljivega vtisa. Zdajci se je cerkev napolnila v vseh prostorih s pobožnimi verniki, in ko so v. č. gosp. dekan Fran Dolinar pristopili ter pričeli sv. mašo, pridružilo se je gromčim orgljam tudi izborna petje domačega dobro izvežbane kora. Vkljub velikej gnječi je venčar zlasti po sredi cerkve vse zbrano ljudstvo koj, ko se je pričela sv. maša, pokleknilo in razun ob branju obeh sv. evangelijev, prvega in zadnjega, ostalo do konca sv. daritve klečeče (To lepo navado sem bil opazil tudi že prejšnji dan v Zalogu) Po sv. maši so se razšli zborovalci na razne strani; toda le za kratke trenutke. Ob 11. uri se je namreč že pričelo zborovanje Ciril Metodove družbe pod prostim nebom. Otvoril je z ogovorom prvomestnik Tomo Zupan. Na to je obširno poročal o stanju društva veleč. g. tajnik-župnik A. Žlogar; — veleč. g. blagajnik A. Koblar je govoril o denarnem stanju. Družba je imela l. 1897. stroškov 17.819 gl. 92 kr., — dohodkov pa 16.033 gl. 91 kr., tedaj primankljaja 1.786 gl. 1 kr. Pri pokladanju računa je bilo vse natanko naznanjeno, kako se je denar potrošil za razne potrebe vseh slovenskih pokrajin. Veleč. g. župnik M. Malenšek je na to prečital poročilo nadzorstva. Temu je sledila volitev odbora i dr. Po zborovanju je bil v gostilni gosp. Ant. Arka skupni obed, ali po novošegnem izrazu: „banket.“ Okolščine so bile nanesele tako, da se ga moja malenkost ni vdeležila; pravili so pa vdeležniki, da je bila kraljica obedu dobra, — da! židana volja! Poleg napitnic na presvitlega cesarja Frana Josipa I. je bilo tudi še mnogo drugih, kakor je sploh med lojalnimi in poštenimi Slovenci vedno lepa, hvalevrena navada. Izrekla se je pri tem tudi želja, naj bi prišlo k XIV. zborovanju Ciril Metodove družbe slovenske mladine in domoljubov še v obilnejšem številu. To leto je bil prišel iz Koroškega menda edino le g. Rozman iz Celovca; iz Štajerske pa noben odvažen zastopnik. Iz Trsta je bila navzoča prvomestnica Karla Ponikvarjeva, ki je govorila pri banketu entuzijastično napitnico. — Živela! —

Namesto iti k banketu želel sem svojo kratko navzočnost v Ribnici porabiti v druge namene. Opoldan sem šel na obed v Goričo Vas, ki je oddaljena od Ribnice dober četrt ure. Ta vas šteje krog 60 hiš. števelek, in ima tudi prav prijazno cerkev, ki je posvečena Marijinemu svetemu imenu. Popravljali so jo prav takrat. (Letos je ta cerkev dobila tudi baje prav lep, nov sv. križev pot, ki je bil 13. avgusta, XII. nedeljo po Bink., slovesno blagoslovljen.) Prebivalci Ribniške doline slovijo sploh kot marljivi,

trezni in varčni ljudje. To se zamore trditi tudi o Goričovaščanih. Nekak dokaz temu je okoliščina, da so še pred malimi leti od zgornjega konca vasi vozili vso potrebno vodo v posamezne hiše, in tudi živino so gonili napajat tja. Prišel je pa vaščanom neki previden gosp. inženir z dobrim svetom na pomoč. Predlagal jim je, naj napravijo nekak podzemeljski vodovod, iz katerega je pri raznih hišah po vasi urejenih 13 vodnjakov. Neki gospodar mi je pravil, da ga je vodnjak res stal 70 gl., a dostavil je: danes bi ne dal te koristne stvari izpred hiše tudi za 5 sto godinarjev ne.

Nadučitelj Josip Levičnik.

(Dalje prihodnjic.)

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec oktober 1899.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Vincencijeva družba.

Glavni namen tega meseca priporoča udom molitvenega apostoljstva družbo, ki je med najlepšimi in najplodovitejšimi deli našega stoletja.

Ustanovitelji te družbe so sedmeridjaki, njim na čelu plemeniti Friderik Ozanam, ki je študiral v Parizu l. 1835 pravoslovje. Stanoval je v hiši slavnega matematika in fizika Ampère-ja kateri je rekel na smrtni postelji svojemu prijatelju, ki mu je hotel prebrati oddelek iz „Hoje za Kristom,“ da zna vso knjigo na pamet. V občevanju s tem pobožnim učenjakom se je navadil mladi mož čislati in ljubiti praktično krščanstvo. Najbolj ga je pa ganilo, kadar je videl, kako je Ampere sredi priprostega ljudstva klečal pri obhajilni mizi in bil utopljen v pobožno molitev. Tedaj je sklenil mladi dijak, da hoče tudi on postati apostol, in sicer apostol krščanske ljubezni do bližnjega: s šestimi tovariši je ustanovil Vincencijevo družbo.

„Kakor imajo druge bratovščine namen, da se njihovi udje v skupnih pobožnostih spopolnujejo in si pridobivajo zaslug, tako ima ta družba namen, da doseže to z deli krščanske ljubezni do bližnjega. Udje — po pravilih samo možje — hočejo postati delalni udje Kristovi, pravi služabniki božji, da delajo dobro bližnjikom na duši in telesu. Kakor je pomagal Odrešenik v svojem pozemskem življenju bolnikom in siromakom, zraven pa vedno imel še drugi višji namen, da namreč ozdravlja duše, tako hočejo tudi udje Vincencijeve družbe posnemati Odrešenika s tem, da se trudijo opomoči telesnemu pomanjkanju ubožcev, bolnikov in siromakov. Ob enem pa imajo tudi še višji namen, da namreč pospešujejo dušni prospeh bližnjikov in s tem tudi lastno dušno blaginjo. Zaupanje in zahvala ubožcev, kateri so okusili njihovo usmiljenje in oskrbo, odpre družbenikom tudi vrata k srcem trpečih revežev, ki so dostikrat prav tako ubogi in bolni na duši kakor na telesu. Družbeni udje morajo takorekoč hoditi na lov za dragoceno divjačino, za izgubljenimi dušami, in si pridobivati krasnega plena, nebeško velikega dobitka, o katerem

govori apostol Jakob koncem svojega pisma: „Bratje! če je kdo izmed vas zapustil resnico, in če bi ga kdo zopet nazaj privedel, naj ve: kdor pripelje igrenika s krive poti, reši dušo smrti in zbrise množico grehov.“ (Alban Stolz: Pouk o moški Vincencijevi družbi.) — V kako obilni meri in na kako mnogoter način je Vincencijeva družba dosegla ta namen v teku let, dokazuje nam dovoljno pogled v njene letnike. Meseca februarija l. 1835, torej prav malo časa po ustanovitvi, je štela družba že 100 dijakov in do konca leta jih je bilo 250 vpisanih. Dijakom so se pri-lružili kmalu možje vseh slojev in stanov. Spočetka so vršili delo usmiljenja zlasti s tem, da so obiskovali po hišah ubožce in bolnike. Le tako so se mogli res prepričati o potrebi ter jim pomagati; le tako so tudi mogli deliti duhovno miloščino s tolažbo, vspodbujevanjem in svetom. Družba je dobivala vedno trdnjših tal. Ustanavljale so se šole in sirotišnice, izročali so uboge, zapuščene otroke dobrim družinam v oskrbo, zidali so hiralnice in zavetišča za starčke, zavode za učečo se mladino, preskrbljevali so poštenih služeb, snovali hranilnice, urejevali divje zakone i. dr. Skoro ni nobenega lepega in plemenitega dela, katerega bi Vincencijeva družba ne vršila.

Delokrog družbe ja rastel bolj in bolj. V Nemčiji je pričela delovati družba l. 1845. Rastla je kakor gorčično zrno in se razcvela v mogočno drevo. Ko je obhajala l. 1885 svoj zlati jubilej, tedaj se je slavil ta dan prav od Hammerfesta na severu do Sidney-ja v Avstraliji. Ob tej priliki je vsprejel papež Leon XIII 450 družbinih odposlancev v slovesni avdijenciji in jim rekel: „Z opravičenim in resničnim veseljem gledamo vašo družbo, kako cvetoče in živahno se razširja po vseh delih sveta. Danes šteje na tisoče in tisoče udov. — družba, ki je pričela z neznatnim številom dijakov v Parizu. To naglo razširjenje nam je gotov dokaz, da živi v vaši družbi duh sv. Vincencija Pavlanskega.“ Po najnovjšem glavnem poročilu Vincencijeve družbe za leto 1897. delujejo podružna društva (takozvane konferencije) skoro po vseh evropskih državah, celo na Grškem in v Turčiji; potem v Aziji: v Birmaniji in na Kitajskem; v Afriki. Avstraliji in Novi Zelandiji, v severni Ameriki in po mnogih južno- in srednjeameriških državah. Dohodki jednega leta so znašali 12,501 158 frankov, in lahko rečemo tudi 13 milijonov, ker o nekaterih konferencah, ki so preveč oddaljene, ni še prišlo poročil. Med državami se najbolj odlikuje Nizozemska, ki je imela 1,138.668 frankov dohodkov, cela Nemčija jih je pa imela 861.680 frankov. Leta 1897 se je na novo ustanovilo 192 konferenc; od teh jih je francoskih 46, brazilskih 27, belgijskih 26, nemških 19 in italijanskih 12.

Te številke pač dovolj glasno govore, kaj je Vincencijeva družba za celo človeštvo.

Za ude molitvenega apostoljstva je pospeševanje Vincencijeve družbe — ne samo z molitvijo, temveč tudi s pristopanjem k tej družbi — prav dobro sredstvo, da praktičnim načinom časte Srce Jezusovo. Kajti kakor izvira prava ljubezen do bližnjika iz božjega Srca, tako se tudi ta ljubezen najbolje ohranja in varuje s pomočjo Srca našega Odrešenika.*)

N.

*) Veselimo se, da tako bujno procvita Vincencijeva družba v naši Ljubljani. *Uredn.*

b) Posebni nameni:

13.) **Sv. Edvard, kralj.** Angleški in irski katoličani. Sloga med krščanskimi knezi. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

14.) **Sv. Kalist, papež.** Sv. oče in kardinali. Zvestoba do sv. stolice Več dušnih pastirjev in njihove občine.

15.) **Posvečevanje cerkvá.** Spoštovanje duhovniškega stanu. Dostojno olepševanje božje hiše Več cerkvenih stavb. Zatirani katoličani na Meklenburskem.

16.) **Sv. Gal, opat.** Redovniški predstojniki in njihove potrebe. Duhovne vaje in ohranitev njihovega sadu. Več literarnih del.

17.) **Sv. Hedvika, vojvodinja.** Da bi bila prišteta nadvojvodinja («kraljica») Magdalena k blaženim. Kongregacija »hčera ljubezni«.

18.) **Sv. Luka.** Plodunosno oznanjevanje sv. evangelija. Gojitev in pospeševanje krščanske umetnosti.

19.) **Sv. Peter Alkantarski.** Nesrečna Španija. Ustanovitev več potrebnih družeb. Maščevanja željni in v sovraštvo živeči ljudje.

N.

Zahvala:

Prisrčna zahvala Jezusu, Mariji in sv. Jožefu za uslišane prošnje: da so se mati ozdravili, da so se mi noge ozdravile in še radi več družih zadev. — Prisrčna zahvala tudi sv. Antonu Padovanskemu, ker mi je že večkrat pomagal in trdno upam, da mi bo še.

Idrija — M. P.

* * *

M. družba zahvaljuje nebeško mater za srčno zaželena uslišanja.

* * *

T. K—č. izreka sv. Jožefu prisrčno zahvalo za mogočno priprošnjo.

* * *

M. Okoren v Lj. zahvaljuje nebesa za izkazano milost.

Bl.

Raznoterosti.

Tretjerednišk/o. V kongresu tretjerednikov, ki se je obhajal od dne 16—18 avgusta t. l. v Toulouse na Francoskem, je stavil P. Josip iz Lijona času jako primeren nasvet: naj bi se namreč osnovala dijaška društva, v katerih bi svetni in redovni duhovniki v apologetičnih govorih poučevali dijake, kako braniti sv. vero zoper napade moderne brezverne vede

K. Kr.

Misijon v Bolgariji. Katoliška cerkev čedalje bolj napreduje med Bolgari, vendar se morajo ondotni katoličani boriti z velikanskimi težavami. Msgr. Michael D Mirov piše v „Katoliških misijonih“ o tamšnjih razmerah: „Potrebe našega misijona so mnogotere in velike. Zlasti potrebujemo cerkvice in šole v vasi Dovrukli. Razmere so tako žalostne, da moram sv. mašo brati v hlevu. Prav tako je nam potrebna šola, ker so katoliški otroci radi nam nedostatnega prostora po deželnem zakonu prisiljeni pohajati razkolniške šole. Katoličani so v veliki revščini, ker so v zadnji turško-ruski vojski izgubili vse premoženje in so vrhu tega po zakonu obvezani vzdrževati razkolniške duhovnike in učitelje. Potemtakem smo navezani le na tujo pomoč. Obe stavbi bodete stali krog 20.000 frankov. Nj. eminenca kardinal Ledohovski, prefekt propagande, je bil tako dobrotljiv, da je v ta namen takoj daroval 1000 frankov. Nadejam se, da bodete tudi Vi nam pomagali, da bi vsaj letos pričeli z zidanjem cerkvice. Gojim veliko zaupanje na Boga in na priprošnjo Brezmadežne Device, katero že od nekdanj Bolgari zelo časte, tako da bode v malih letih spreobrnjen ves kraj, ki šteje krog 1000 duš.*)

*) Če bi kdo Slovencev utrpel česa — «Danica» sprejme in posreduje radostno. Uredn.

Tudi v bližnjih vaseh kažejo naši ločeni bratje veliko nagnenje, da bi se povrnili k pravi veri. Da to pospešimo, moramo postaviti cerkvice in šole v onih krajih, kjer so že katoličani. Razkolniški sosede so nam prav prijazni. Ko sem s pomočjo propagande v Rimu zidal v vasi Toposlavi cerkev in šolo, pripekljali so polovico gradiva zastonj. Pregarjanja in prepire napravljajo le razkolniški duhovniki, zlasti pa razkolniški škofje. Tekom 15 let se je v mojem kraju 200 ljudi spreobrnilo. Zadnje leto se je samo v jedni vasi 20 družin povrnilo k zednjenju. V neki drugi vasi hoče isto storiti krog 100 družin, zopet v tretji vasi z 2000 ljudmi je cela razkolniška občina s svojim razkolniškim duhovnikom vred pripravljena združiti se z Rimom, seveda s pogojem, da jim omogočimo ta korak po gmotni podpori.“ A. M.

„Ali verujete na Boga“? Pred kratkim je umrl francoski senator Remand. Ko je prvokrat došel iz svoje domovine, v Pirenejah pri Lurdu, k sejam v Pariz — najel si je v gostilni nekaj sob in poplačal najemnino, 150 frankov za mesec, v naprej. Gostilničar praša senatorja Remanda, če si želi pobotnice o tem plačilu. „Ne, treba ni“ — odvrne Remand — „saj je Bog videl.“ „Ali verujete na Boga?“ se zglesi gostilničar. „Vsekako; vendar Vi tudi!“ „Ne, čast. gosp. — jaz ne.“ „Potem pa“ meni senator, „le dajte pobotnico, da sem Vas res izplačal.“

Kako je spoštoval sv. Francišek duhovnika! „Častimo duhovnike,“ tako govori nekoč svojim bratom, „ker duhovniki so duša in življenje sveta. Ako bi jaz srečal duhovnika in angelja, poljubil bi preje roko duhovniku, ker se mašnik vsak dan dotika učlovečenega Sinu božjega.“ — Glede na te besede bodi duhovnik „svetu luč.“ P.

Četrta božja zapoved pri paganih. Noben zemeljski vladar nima tako velikega kraljestva in ne zapoveduje toliko milijonom podložnikov, kakor kitajski cesar, ker kitajska dežela ima primeroma toliko prebivalcev, kakor vsa Evropa skupaj. In kako časti in spoštuje ta mogočni vladar svojo mater? — Na novega leta dan se po navadi kitajskega dvora poda cesar v spremstvu vseh velikašev k palači svoje matere. Naprej pošljejo k materi poslanca s prošnjo, naj se blagovoli vvesti na svoj prestol, da se ji cesar pride poklonit. V dvorano pred mater na prestolu vstopi cesar in postoji nekoliko časa, roke navzdol moleč (To je namreč znamenje spoštovanja pri Kitajcih). Cesarjevo spremstvo pa ostane spodaj na dvorišču. Sedaj se začuje glas dvornega uradnika: „Na kolena!“ Cesar in vse spremstvo se vrže na kolena. — „Na tla!“ Cesar in spremstvo pade na obraz pred materjo. „Vstanite.“ Ko so ta obred še dvakrat ponovili, stopi dvorni uradnik k materinemu prestolu in jej izroči pismeno prošnjo cesarjevo, naj se blagovoli zopet podati v svojo sobo. Ves čas, ko se vrši ta obred, glasi se zvon iz velikega zvonika, da izve vse ljudstvo glavnega mesta, kedaj se mogočni cesar kitajski klanja svoji materi. Še le po vsem tem sprejema cesar v svoji palači čestitke dvornikov in velikašev. Tako spoštuje pagan svojo mater! J.

Stariši, živite čednostno že radi svojih otrok! Neki oče je grajal svojega sina, ker se mu je ta grdo lagal. Učil ga je, da je laž velik greh, da se s tem

zelo žali Bog, ki je večna Resnica. Zares lep nauk! In vendar vse to poučevanje ni nič koristilo, otrok je odslej še bolj lagal in zakaj? Nekoč vpraša sin očeta: „Oče, ali Bog tudi vse vidi?“ Oče odgovori: „Seveda, Bog vse vidi.“ Nato pa pravi sin: „Vidite, oče, to je za vas jako slabo, če Bog vse vidi, zadnjo nedeljo ste prišli silno pijani domov, in potem ste še razgrajali!“ — Na otroke silno vpliva žiljenje starišev. Stariši, ako hočete, da se vam bode na stara leta dobro godilo, da vam bodo otroci v veselje in srečo, tedaj jim dajajte v njihovi mladosti lep izgled. Drugače je krepostna vzgoja skoraj nemogoča. —n.

Ključ nebeškega kraljestva. Potnik, ki je po opravku prišel v Pariz, pripoveduje tole: „Nekega dne sem šel gledat slavno galerijo slik v Louvru. Uprav sem gledal krasno sliko. Čudeč se umetnosti slike, slišim blizu mene ta-le razgovor: „Mama, mama. Glej no to lepo sliko! Kaj kaže in pomenja ta slika? „Dete! Slikar tu predstavlja našega Gospoda Jezusa, kako izroča svetemu Petru ključ nebeškega kraljestva.“ „Mama, o ko bi jaz imela ključ nebeškega kraljestva! Takoj bi odprla nebesa in bi vi vsi trije: ata, ti mama in jaz večno gledali Boga.“ „Dete, ako hočeš, lahko dobiš ključ nebeškega kraljestva. Tamle na mostu ti jih bodem dala.“ Deklica je bila vsa vesela in je radosti skakala. Bil sem radoveden, kaj se bode zgodilo, in šel sem počasi za materjo in hčerko. Komaj sta prišli na most, seže mati v žep in da hčerki v roko novc: „Na, mala! pojdi in daj ta novc onemu slepemu siromaku, ki prosi miloščine.“ Deklica to hitrostno učini. Ko se vrne k materi, ljubko pravi: „Kaj ne, draga mama, to je tisto, kar so zadnjo nedeljo razlagali g. župnik na leci zatrjujoč — da miloščina odpira nebeška vrata.“ —k—

Francoski list „Journal officiel“ o brezverski šoli. Journal pravi: „Smešno bi bilo trditi, da čedalje bolj naraščujoča hudodelstva na Francoskem niso prouzročena po novem šolskem zakonu, kakor bi bilo tudi otročje trditi, da v zakonu z l. 1880 ni izražena prostost gostilniškega obrta.“ — Drugi francoski, a vse prej kakor klerikalni list „Revue des deus Mondes“ pa trdi, da so od l. 1881, torej 1 leto pozneje, kakor je v veljavi novi šolski zakon, hudodelstva narastla od 210.000 na 240.000; od l. 1889 dalje so se namnožili umori od 156 na 189; zavrtni umori od 195 na 218, napadi na otroke pa od 539 na 651. „Je li uzrok šola ali gostilna“, vprašuje oficijalni list? Mislimo da oboje ali z drugimi besedami: uzrok je to, ker so na Francoskem odpravili Boga iz javnega življenja. Lahko bi pač rekli z Voltairejem: „Ako bi Boga tudi ne bilo, morali bi ga izumiti.“ Žalostna posledica brezverskih šol so tudi samomori negodnih šolarjev, ki se dogajajo ne le na Francoskem, ampak tudi v Avstriji. — Tudi sploh je samomorov vedno več; na Francoskem, se je samo l. 1895 — 6174 osebam zdelo, da je njih življenja že predolgo in so se sami strmoglavili samomorum v večnost. — In uzrok? Ali mar vera in strah božji?

Kapelan Josip Pluntarič.

Deček srebrnim križcem. V malem ogerskem selu je izgubil 17letni mladenič pri kopanju na enkrat pod

vodo. Na bregu stoječi oče plane za sinom, da bi ga rešil. A smrtjo boreči utopljenec se tako trdo oklene očeta, da poginjata oba. Kar pa skoči ob tem strašnem prizoru vojaško opravljen učenec iz spodnje realke v Eisenstadtu v vodo za obema. Vojaški ustav Eisenstadt ni prav daleč od štajarske meje. Spretno loči plavajoči deček oba. Čuvajoč, da se ne oklene kdo nju še njega, dvigne šibki deček krepkega utopljenca nadčloveško močijo iz vode in z eno roko ga držeč hitro plove z njim do subega. Skoraj da si sopsti niso upali gledalci ob teh silnih trenutkih. — Vojno ministrstvo je povodom tega priporočilo 13letnega junaka Emil Gaudernak-a Nj. Veličanstvu za odliko. Cesar mu je res podelil srebrni križec. Trdi se, da nikoli še ni nosil te odlike tako mal deček učenec. — Pred nekaterimi dnevi so dečku, ki je generalov sin, slovesnim načinom izročili križec. Po Božji službi se je razpostavil ves batalijon vojaških gojencev pred domačo šolo. Ves učiteljski zbor je prišel v paradnem odelu. Šolski načelnik je pripel na to dečku slavljencu na prsi cesarske milosti znak. Potem je defiloval ves batalijon pred načelnikom in 13letnim junakom — morda tudi prihodnjim generalom. Nekatera solza se je utrnila celo osivelim častnikom, ko so prožili krepko desnico šibki rokici dečka, ki se mu je svetil srebrni križec na oprsji.

Našim bolnikom. Slovenec je bistra glava. V Würishofen-u, kjer se menda pač tudi v starem veku ni čula naša ljuba govorica, urejuje sedaj naš rojak J. Okič Kneipov list „Kneipp-Blätter“ naslovljen. Čudom se čudimo, da ni obmejni nam narod dobil zato svojega moža. In vsesplošnje se trdi, da je uprav ta naš rojak-urednik iznašel sredstvo, ki prav gotovo ozdravi udnico, revmatizem in ishijo. Če je res tako, zagotovljena mu je svetovna slava — Vam pa, dragi rojaki, zlati Božji dar: ljubo zdravije. Zglasujte se do č. rojaka naslovom: „J. Okič, Redacteur der Kneipp-Blätter, Würishofen.“

Listek.

Premilostni g. knežskof dr. Ant. Bonaventura Jeglič se je povrnil saboto 23 septembra s potovanja domov. Po vizitaciji v vipavskem dekanatu se je odpeljal na Trsat, kjer je obhajal dveletni spomin, odkar je posvečen v škofa. Preko Zadra, Špljeta in Mostara se je podal v Sarajevo, kjer je ostal tri dni. Potem se je vrnil preko Zagreba domov. — Ponedeljek, torek in četrtek, to je 25., 26. in 27. septembra, je delil v svoji domači kapeli višje redove trem čast. gospodom klerikom frančiškanskega reda. — Petek 29. sept. je posvetil veliki altar v uršulinski cerkvi v Škofiji Loki in vsprejel 7 novinek v uršulinski red, 8 njih pa pripustili k slovesnim obljubam, ki so se letos prav svetično vršile pred monštranco s presv. Rešnjim Telesom. — V nedeljo 1. oktobra je maševal v Alojzijevišču, nagovoril gojence in jih potem posetil v njihovih učnih sobah. Četrtek, 5. t. m., je obiskal semenišče. Petek, 6. t. m., se je odpeljal v Kranj k sv. misijonu, kjer je neutrudno izpovedoval in slovesno završil pobožnost.